

[Per Hækkerup.]

tiets vilkår, og jeg tvivler heller ikke om, at hr. Skytte vil blive en udmærket formand; men for at bruge en af statsministerens yndlingsvendinger: når vi nu skal tale helt ærligt, hr. statsminister, er det vel ikke at forvente, at det, som mange betragter som et slag i ansigtet på socialdemokratiet, som en majorisering, skal vi opfatte som udtryk for en sådan særlig udpræget vilje til samarbejde?

Jeg vil også gerne om åbningsredegørelsen sige, at jeg synes, det er lidt flot, at statsministeren undlader at omtale spørgsmålet om undervisning og forskning, den sociale lovgivning, kulturpolitik, trafikinvesteringer og boliglovgivning samt Grønlands og Færøernes fortsatte udvikling og andre vigtige spørgsmål. Denne flothed kan vel begrundes med, at der har været knap tid til at udforme enkeltheder, men den virker lidt foruroligende, når man betragter besparelsesafsnittet i statsministerens tale, der lader det stå helt åbent, hvor regeringen vil spare bortset fra det sikre, at der skal spares på forsvaret.

Nu har man jo også traditionen tro, når de radikale er medlemmer af regeringen, i dag i — man må vel sige — det ledende regeringsblad kunnet læse om, hvilke tanker der gør sig gældende vedrørende besparelserne. Jeg vil da gerne spørge finansministeren, om denne — jeg ved ikke, hvordan man skal karakterisere det — denne siven ud af oplysninger er udtryk for andet og mere end de overvejelser, man i finansministeriet har gjort sig om besparelsesmuligheder, eller om de også er udtryk for, hvad finansministeren har tænkt sig, for i så fald må jeg nok sige, at det er en ganske hyggelig liste over besparelser, der her præsenteres. Jeg skal vende tilbage til det spørgsmål.

Selv om statsministeren skød Færøernes problemer til side til senere behandling, håber jeg ikke, at det samme gælder spørgsmålet om Færøernes placering i Nordisk Råd. Det er i hvert fald et problem, der interesserer mit parti stærkt, og vi skal jo snart have møde i Nordisk Råd.

Statsministerens flotte håndbevægelse, der udsatte andre væsentlige spørgsmål til senere behandling, betød også, at grænsepolitikken forblev uomtalt i åbningserklæ-

ringen. Jeg bliver derfor tvunget til at spørge da jeg må gå ud fra, at de tre regeringspartier fortsat interesserer sig for dette problem, selv om de altså ikke vil udtale sig om det her til folketinget: påtænker regeringen nogen ændring i vor grænsepolitik, såvel i forhold til det danske mindretal syd for grænsen som til det tyske mindretal i Sønderjylland? Jeg går ud fra, at kontaktudvalget vil blive opretholdt.

Jeg skal dernæst vende mig til de to områder, åbningsstalen behandler. Det ene område er udenrigspolitikken. Her kan jeg bekræfte, at vi fra socialdemokratiets side vedstår den udenrigspolitik, vi hidtil har ført. Jeg kan derfor tilsige regeringen vor tilslutning til en udenrigspolitik efter de linjer, der er skitseret i redegørelsen, og som er i overensstemmelse med de linjer, hvorefter Danmarks udenrigspolitik hidtil har været ført. Det gælder vor politik i FN, det gælder problemerne om den europæiske sikkerhedsordning, afspændingen, også gennem NATO, kernevåbenpolitikken, nedrustning, u-landsarbejde osv. Jeg har dog nogle bemærkninger til redegørelsens udenrigspolitiske afsnit ud over det allerede nævnte lidt ejendommelige i, at man overhovedet ikke nævner vor grænsepolitik.

Først om NATO-politikken. Vi må opfatte formuleringen i redegørelsen om, at Danmarks udenrigspolitik fortsat bygger på medlemskab i overensstemmelse med den gældende traktat, herunder dens opsigelsesbestemmelse, som et udtryk for, at regeringen vil svare negativt på det tidligere fremsatte radikale ønske om en folkeafstemning om vort fortsatte medlemskab. Erklæringen her til det høje ting er ikke særlig klar, men statsministeren har udtalt sig for et andet forum, nemlig en amerikansk radiosender, hvor statsministeren blev spurgt, om Danmark til næste år vil træde ud af NATO. Betyder Deres nye regering nogen ændring af Danmarks hidtidige udenrigspolitik? Statsministeren svarede med en overraskende klarhed og kort-hed: nej. Det har åbenbart overrasket interviewereren, så han følte det nødvendigt at spørge én gang til, men vendte spørgsmålet om: Danmark forbliver altså i NATO? Og statsministeren svarede lige så prisværdigt kort og klart: ja. Hermed turde altså den side af den radikale agitation